На початку вересня у Києві закінчився судовий процес зграї розкрадачів соціалістичної власності, що орудувала на Дарницькому шовкокомбінаті. Презренна злодійня дістала належне. Верховодів зграї Гольдштейна, Голдіна, Полякова, Цаплера, Барандеса, Раскіна та інших засуджено до 25 років ув'язнення.

ШОВКОВА ТКАНИНА В КЛІТИНУ

Мал. БЕ-ША

перець

№ 17 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1958

ДІЛА СІМЕЙНІ

Жили собі брат і сестра. Жили тихо, мирно. І раптом, де не взявся, сатиричний куток рожищенської районної газети на Волині. У маленькому кутку знайшлося місце для великого комбінатора — директора рожищенського райунівермагу Станіслава Умші. Газета розповіла, як Умша дає хід деяким ходовим товарам з чорного ходу; як йому в цьому допомагає рідна сестриця Фрося, як Умша, при порівняно скромній зарплаті, примудряється і будинки собі будувати, і по курортах роз'їжджати...

Порушила газета спокій дружної сімейки, але їм на поміч прийшли інші сестри і брати— майстри потягти.

— До Яковлева подайся, — порадили вони Умші.

Яковлев працював завідуючим торговельним відділом райспоживспілки і виконував обов'язки голови райспоживспілки. Вислухавши Умшу, він сумно заспівав:

— Сьогодні ти, а завтра — я... Сьогодні тебе пробрали за те, що сестрицю за прилавок поставив, а завтра, гляди, і в мене можуть спитати: чому ви, товаришу Яковлев, свою сестричку влаштували у підпорядкованій вам чайній?..

— Та хіба ж ви одні?!—здивувався Умша.— А Шуманович...

— Правда. Шуманович у ресторані завідує виробництвом, а його рідна дружина тут же куховарить і, як кажуть, не без приварку для себе... А Гаврук — інструктор-ревізор? А Мельничук — товарознавець райспоживспілки? А Найдич — завідуючий торговельним відділом Рожищенського ССТ? У кожного дружина трудиться в нашій же системі і по службі залежить од свого чоловіка. Ще, чого доброго, оті писаки і до них присікаються.

— А ви напишіть про мене спростування, — порадив Умша.

Виконуючий обов'язки голови райспоживспілки замислився.

— Такої й сказав!.. — похитав він головою. — «Спростування»... А цікаво, як це ти спростуєш незаперечні факти? Ні, тут, брат, треба тонко діяти. Подивись і повчись...

І тонка робота почалася. Виконуючий обов'язки голови райспоживспілки Яковлев поставив питання про Умшу на партійних зборах. Як він там його поставив, оте питання, невідомо: може — на голову, а може — на коліна... Хтозна. У всякому разі після того, як питання було поставлено, з'явився такий папірець.

«Факти, викладені в статті, підтвердилися. Партійні збори ухвалили заборонити Умші С. Н. систематично виїжджати на бази облспоживспілки за товарами, а більше торгувати за прилавком. Виїжджати на бази ОСС за товарами у вихідні дні, встановлені для райунівермагу.

В. о. голови правління Рожищенської РСС Яковлев».

Оце і все. З великої чорної хмари, що нависла була над головою торговельного махінатора, капнув дрібненький чорнильний дощик.

Отак у Рожищі борються з порушниками правил радянської торгівлі. По-сімейному... Сказано ж: де згода в сімействі, там мир і тишина.

О. ЗУБАЛЕНКО.

ПІСЛЯ ШТУРМУ

Мал. К. ЗАРУБИ.

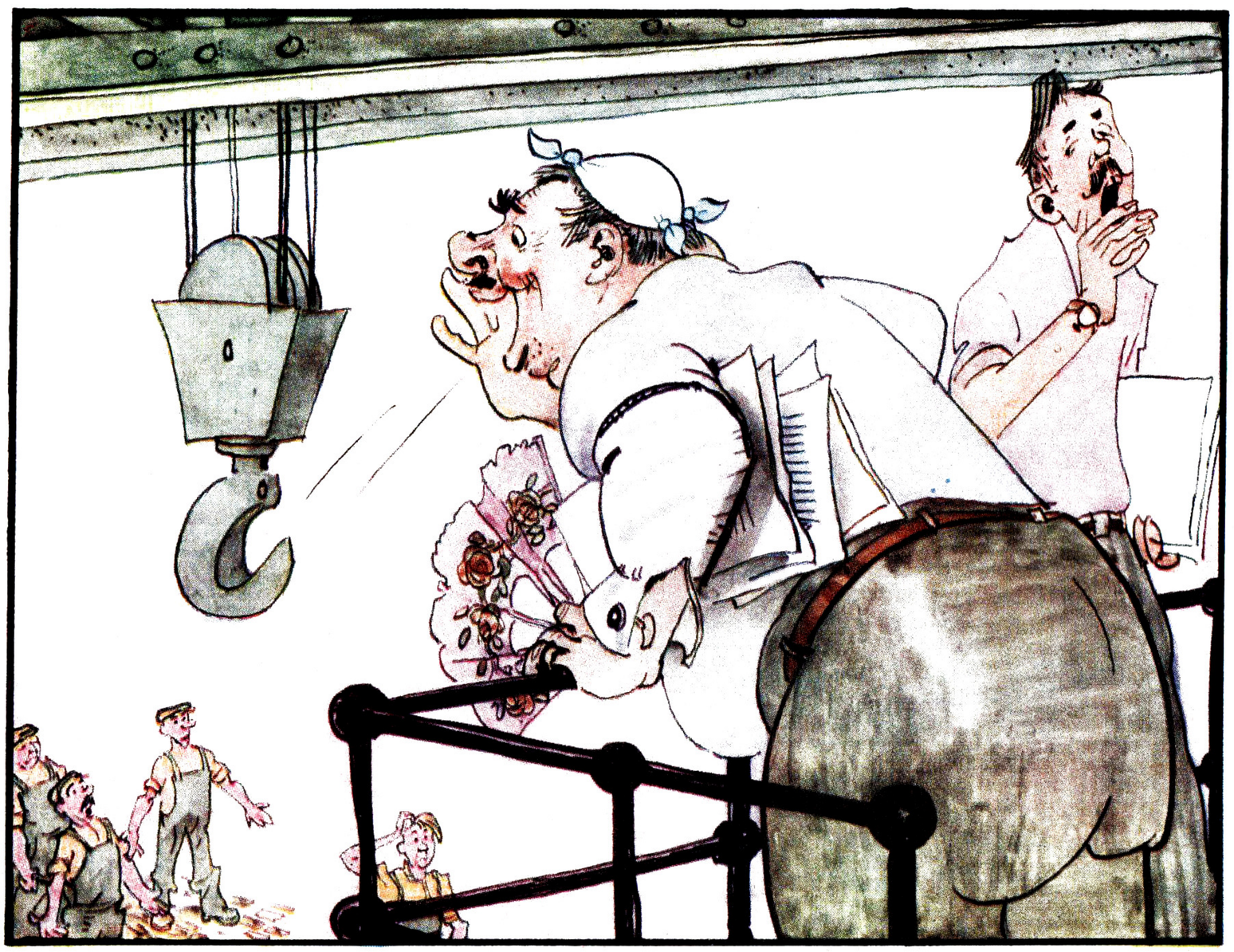

— Хлопці, оголошую перекур на два тижні.

ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ

Оскільки Іван попа оцінив

— Іване, ти скажи мені:
Людина цінна я чи ні?

Іван сказав попу без жартів:
— Рублів із сто напевне варті!

— Що ти верзеш? — піп мовив басом,—
Та стільки ж варта сама ряса.

А той йому: — У данім разі
Її я й маю на увазі...

Піп і корова

— Гей-но, батюшко, ідіть
Ви скоріш до рову —
Та мені допоможіть
Витягти корову!..

— Та ти що, піднять на сміх
Хочеш всіх, небоже?
Тож робить в неділю гріх,
Остолопе божий...

— Та корівка ж ваша... тей!..
— Що?! Дурило клятий!
То гукай скоріш людей,
Будем витягати.

Чого діти попа не виліпили

Грають діти на дорозі,
Ліплять все, що в їхній змозі.

Аж іде із церкви піп,
Він очима тільки кліп..

І пита в малого Вітьки:
— Що це ви зліпили, дітки?..

Діти хором відповіли:
— Церкву, батюшко, зліпили!..

— Церкву? Добре! — попик радий,
По голівці Вітю гладить.

Бородою він затряс:
— Ну, а де ж тут піп у вас?

А хлопчисько глянув скоса,
Підсмикнувся, шморгнув носом:

— Кізяків у нас замало —
Щоб попа зліпить, не стало...

ХТО КОЛЕСО ВКРАВ

— Що засмутились, дядьку Марку?
— Та колесо украли, синку...
— Скажу вам хто!.. Поставте чарку!
— Ходім!..— І рушили до шинку.

Коли в чарках зробилось сухо,
Марко благав: — Кажи вже!.. Годі!..
Той губи витер і на вухо
Сказав ледь чутно дядьку: — Злодій...

Юрій КРУГЛЯК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Голова сільради. — От якби школа працювала влітку, а канікули були взимку, — ні тобі печі ремонтувати, ні дрова завозити не треба було б...

ХВАЛИЛАСЯ МУХА...

(БАЙКА)

Бджола і Муха, стрівшися в садку,
Вели розмову про Коня таку:
— Говорять, він тварина працьовита,—
Так що його не гріх і похвалити,—
Спокійний, лагідний, не те, що ти,—
Працює добре він, людину слуха...
— Подумаєш,— сказала Муха,—
А хай по стелі спробує пройти...

Петро ЦІЛИК.

НЕВРАЗЛИВИЙ

Переказують, що давним-давно жив у Греції знаменитий герой Ахіллес. Знаменитим його зробила його мама — богиня Фетіда. Вона скупала Ахіллеса у підземній річці Стіксі і він став невразливим. Не боявся Ахіллес ні мечів, ні стріл, ані списів.

Та Ахіллесова мама, хоч і була богинею, припустилася прикрої помилки. Купаючи синка у річці, мама тримала його за п'яту, і п'ята залишилася вразливою. Це й було причиною того, що невдовзі Ахіллес переселився до своєї мами.

З цього видно, що люди здавна мріяли про абсолютну невразливість, але добитися її так і не змогли.

А от директор Чорнобильського (на Київщині) плодорозсадницького радгоспу Володимир Христофорович Чефранов зміг.

Він зумів застрахувати себе не лише від якихось там стріл чи списів, а й від усіх неприємностей взагалі.

Це дало йому змогу продати «наліво» 75 кг. радгоспівського меду й поділитися виручкою з бухгалтером Головачовим. У такий же спосіб Чефранов збув 255 кг. чорної смородини і знову ж таки поділився з тим же Головачовим.

Цим не вичерпались подвиги Володимира Христофоровича. Апетит його розпалився хіба ж так! Володимир Христофорович здер з косарів по 125 карбованців за сіно, яке вони заробили і мали одержати його безкоштовно. Слідом за грішми косарів, у Чефрановій кишені зникли 4695 крб., нібито перераховані колгоспові ім. Жданова. Потім Володимир Христофорович продав 105 кг. проса, потім 30 тюків пресованого сіна, потім... Але досить! Про ті «потім» можна буде сказати потім і не обов'язково на сторінках журналу. Нікого не здивують апетити Чефранова. Мало які хапуги бувають на світі! Дивує інше. Навколо Чефранова падають, вірніше — сідають такі ж герої, а йому хоч би що. І чорнобильська районна газета про його подвиги писала, і міліція акти йому присвячувала, а Володимирові Христофоровичу начхати на все це.

Оце невразливість так невразливість! Цікаво, в якому Стіксі купається Володимир Христофорович!

Чи не в сорокаградусному бува? І сам купається, і ще декого купає, щоб веселіше було. І веселіше, і безпечніше.

А ми Ахіллесову п'яту тривожимо. Куди тому Ахіллесові! Не знав він, у чому купатися.

М. ПАЛЬЧИК.

ЗААДРЕСУВАЛИСЯ...

Якось улітку з станції Комендантська, Донецької залізниці, вирушили в подорож два вагони з вугіллям. Довго мандрували ці вагони з станції на станцію, аж поки, нарешті, потрапили туди, де їх чекали.

А пояснюється все дуже просто. Трапилась помилка.

Заадресували вагони на станцію Тетерів.

«Те» то воно «те», та не те... Бо чекали вагонів не в Тетереві, а в Тетієві.

Хто ж повинен відповідати за помилку?

Плутаники з станції Комендантська мають з цього приводу тверду думку. Вони виклали її в такій телеграмі:

«Вагони № 1661183 і № 1994127, згідно заяви *відправника,* помилково заадресовані Тетерів, треба направити Тетіїв, Південно-Західної залізниці. Одержувач — Тетіївська райспоживспілка. Штраф за простій вагонів і переадресовку стягніть з *одержувача.*

Горобець».

Дивна логіка! Помилився відправник, а штраф мусить платити одержувач.

Скільки ж можна плутати адреси?

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

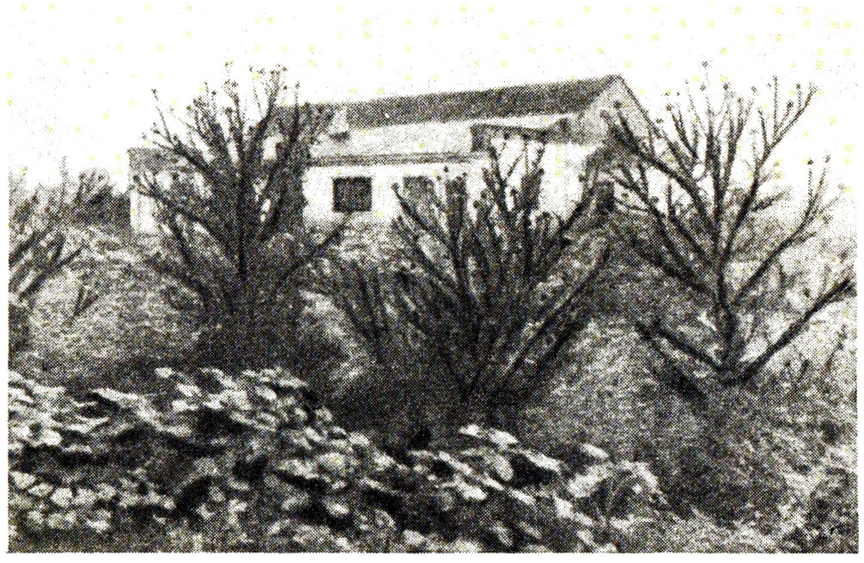

ПОЗАРОСТАЛИ СТЕЖКИ-ДОРІЖКИ...

Хороший будинок стоїть. І реп'яхи та будяки біля нього добрі виросли. Тропічні будяки!

На фото — приміщення клубу в селі Сурсько-Михайлівці, Солонянського району на Дніпропетровщині.

Правду кажучи, це не клуб, а «танцбуд», бо в ньому день у день тільки те й роблять, що тупають та гупають. А в селі до п'яти тисяч населення, багато здібної молоді. Хіба ж таку культурно-освітню роботу можна розгорнути! Та нікому про це подбати.

Голова сільради т. Колісник каже, що культосвітня робота — то не його діло. Секретар партійної організації т. Порхун на секретаря комсомольської організації т. Скубицького все перекладає. А цей бідкається, що йому не допомагають.

Не вадило б загнати оту шановну трійцю на якийсь час у тропічні будяки. Певні, що тоді б вона пожвавішала!

„ПРАВОЮ ГУСЕНИЦЕЮ ЗА ЛІВИЙ УГОЛ...“

Колгоспи Монастирищенського району купили весною багато тракторів та всякої іншої техніки. І в основному правильно її використовують. Але знайшлися такі голови колгоспів, що на радощах вигукнули: «Еге, кінний пішому не товариш!» Та, забувши про живі коні, почали ганяти механічні. І куди тільки не ганяють їх? Людей на базар ними возять, яйця на інкубаторну станцію возять, січку худобі на ферми возять.

У колгоспі «Перемога» (село Терлиця) трактор «Беларусь» весною днював і ночував на городах. Побачивши таку роботу, люди з сусіднього колгоспу «Червона зірка» насіли на свого голову т. Постригайла:

— Чим ми гірші терличан?

— Хто сказав, що гірші? — відповів голова.

Та ще й посміхнувся, бо в голові зразу визрів план: утерти носа терличанам, та так, щоб аж луна пішла гаєм. І, гадаєте, не втер? Утер! Пустив Постригайло на городи трактора. І не якогось там малопотужного, а дизельного велетня на всі п'ятдесят чотири сили!

Дізнавшись про ці факти, начальник Черкаського обласного управління сільського господарства т. Згонник вирішив повести боротьбу з ними. Але дуже оригінально. Він написав листа-заклика, в якому всім дав прочухана. Ось цей лист у скороченому вигляді:

«У колгоспі «Червона зірка», Монастирищенського району, за розпорядженням голови колгоспу тов. Постригайла В. М. тракторист тов. Галич В. М. орав індивідуальний город, тридцять соток, біля хати колгоспнику Подолян С. І. трактором ДТ-54 і не яким-небудь трактором, а іменно ДТ-54! Під час оранки прицепщик ліг на межі города й заснув. При розвороті трактора лівою гусеницею переломано ліву ногу цьому прицепщику...

У колгоспі «Перемога», села Терлиця, цього ж району голова колгоспу т. Кудін теж послав орати городи новим трактором «Беларусь». Цей трактор на пеньку розбив заднього ската і тепер стоїть без діла.

Для чого трактором ДТ-54 орати город? Хіба цього не можна робити кіньми чи волами? Якщо трактором ДТ-54 крутитись на городі, то можна не тільки ноги поламати, а й хату розвалити, бо як зачепить цей сильний трактор правою гусеницею за лівий угол хати, то вважай, що нема в тебе хати!

Це ще добре, що в обох випадках механізатори були тверезі і робили позмінно, а якщо були б випивши, то й голови погубили б.

Треба зробити так, щоб про ці випадки знали всі механізатори нашої області, щоб вони не лягали спати на межах або серед поля...»

Багато веселих історій, зв'язаних з ім'ям т. Згонника, розкажуть вам на Черкащині. Тут і про будівництво бань, і про кролівництво, і про інші діла тваринницькі.

Торік на одній з нарад Згонник сказав:

— Кролі — це багатство! Колгосп без кролячої ферми — це не колгосп!

Учасники наради почали сміятися. Вони згадали виступ Згонника тоді, коли в колгоспах почали з'являтися перші кролеферми.

Начальник повчав:

— Кролі і кози в господарстві — це ознака бідності. Кроляче м'ясо — це справжнісінька котятина.

Колгоспники, особливо комсомольці, не повірили цим словам і добилися того, що область зайняла перше місце по кролівництву. Міністерство сільського господарства України своїм наказом преміювало за це багатьох людей, в тому числі і т. Згонника. От саме тоді він і почав відрізняти кроля від кота.

Вирішили в минулому році побудувати зразкові тракторні табори в кожному колгоспі, та такі, щоб там і баня обов'язково була.

Згонник сказав тоді на нараді:

— Завтра ж присилайте в Черкаси машини за будівельними матеріалами і розгортайте будізництво.

Повірили люди й послали машини.

— Які матеріали? — спитав т. Згонник.

— Баню думаємо будувати.

— А твій дід мився в бані?

— Ні.

— То й ти обійдешся.

— А постанова ж облвиконкому про бані...

— Постанова то є, та цементу нема, — відказав т. Згонник.

— А як же будувати без цементу?

— З цементом, голубе, й дурень збудує, а ти ж розумний. Он у Києві Софіївський собор аж з 1037 року стоїть, а збудований без жодного кілограма цементу. Не бійся, Ярослав Мудрий не бігав за Згонником, не просив цементу...

А шкода, що Ярослав Мудрий не мав діла із Згонником.

А. ТОВСТИЙ.

Заздрість

Сусідові нашому ввірили базу,
І він заходився на ній заправляти,
Почав чоловік багатіти відразу,
Неначе там платять чотири зарплати.

А я з того часу не відав спокою,
Щоденно мені дорікала дружина:
— Не вмієш ти жити! Нещастя з тобою!..
Учись у сусіда — то справжня людина.

Приходжу з роботи — вона й починає:
—Он люди живуть! А ми слинку ковтаєм...
Сусіда «Побєду», як лялечку, має,
А нам роз'їжджати до смерті трамваєм.

Так точить і точить, як шашель, невпинно:
— Який ти хазяїн?
Яка я хазяйка?
Сусід для синочка купив піаніно,
А в нашого що?
Торохтить балалайка!

Та всі суперечки скінчилися миром...

Раненько сусіда мого розбудили,
В міліцію він почвалав з конвоїром,
І більше додому його не пустили.

Судили його за великі крадіжки,
В державний гараж пошуміла машина...

Повірте мені, що тепер анітрішки
Не заздрить йому
моя вірна дружина.

М. ДОМОВИТОВ.

Переклад з російської П. ГЛАЗОВОГО.

Пасичанський лісопильний завод на Закарпатті (директор Захарчук П. Л.) отруює воду в річці Терешва. Гине дуже цінна риба: дунайський лосось, форель, харіус.

Мал. А. БРУСИЛОВСЬКОГО (Харків)

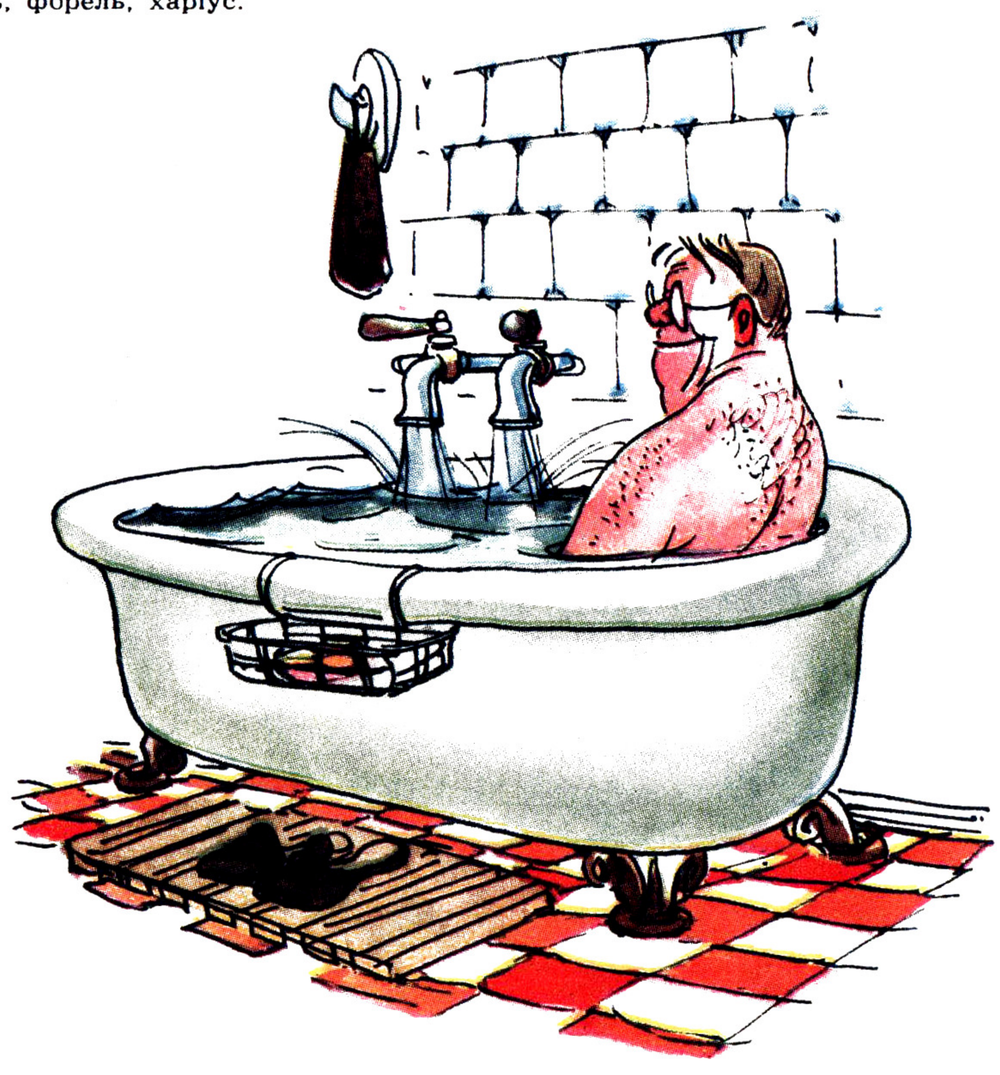

Директор заводу почуває себе, як риба у воді...

...чого не можна сказати про рибу у воді біля заводу.

Пошта Перця

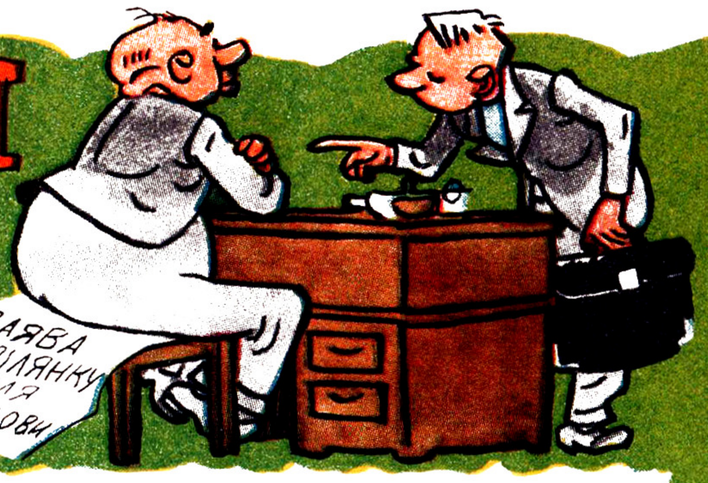

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Ми певні, що ти не відмовишся прославити на своїх сторінках архітекторський геній голови нашої райспожив-спілки т. Дряблова. Що не кажи, а не кожному архітекторові щастить одним махом перетворити вулицю на глухий тупик.

А от Дряблову пощастило. Була у нас у Лісняках хороша широка вулиця ім. Пушкіна, що вела до станції, до цукрового заводу та ще до багатьох місць. Була та загула. Замість неї маємо тепер тупик ім. Пушкіна, бо т. Дряблов розпорядився перегородити вулицю і розбити на тому місці сквер. Дрястою дорогою доводиться тепер об'їздити і обходити, щоб потрапити до нашого тупика.

Коли ти, Перче, захочеш особисто поздоровити Дряблова з визначними успіхами на архітектурній ниві, доведеться тобі з станції теж десятою дорогою чимчикувати. Бо у хвіртку, яку т. Дряблов залишив в огорожі, навіть твоя мітла не пролізе.

ЛІСНЯКІВЦІ.

Яготинський район,
Київської області.

ДОПОМОЖИ, ПЕРЧЕ!

Шляхова експлуатаційна дільниця № 638 вирішила збудувати для робітників 1-ої дистанції будинок на 17-му кілометрі автомагістралі Київ—Львів.

Одержали гроші, одержали й матеріали і подали в січні цього року заяву до Кисво-Святошинської райради депутатів трудящих на відведення земельної ділянки для забудови. Небагато й просили—трохи більше півгектара!

Виконком райради вирішив відвести нам ділянку під забудову на землях радгоспу «Київський».

Всю документацію було надіслано до облвиконкому на затвердження. Мабуть, було б і затверджено, так на заваді стала «бомага» в. о. начальника управління м'ясомолпрому Київського раднаргоспу т. Іванова про те, що землю тут не можна нарізати нікому, бо на цьому місці має бути збудоване селище для робітників птахоферми, яка невідомо коли буде.

Почувши таке, облвиконком замовк і ні пари з уст. Ні цієї, ні іншої ділянки не дає. А будинок, що мав бути вже готовий, ще й досі не починали будувати.

Скільки не їздили представники шляхової дільниці № 638 до райвиконкому, до облвиконкому—справа вперед не посувається.

Мабуть, якась болячка заважає.

Прошу тебе, дорогий Перче, приперч оту болячку!

М. БОРОВСЬКИЙ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

У нашому колгоспі рельєф місцевості дозволяє косити тільки вручну. А сіножатей у нас чималий — 800 гектарів. Тобі, Перче, звичайно, відомо, що так само як без ложки борщу не попоїси, так і без коси сіна не накосиш.

Отож і звернулись ми з проханням до Міністерства сільського господарства УРСР. Головсільпостач міністерства написав до «Укоопторгметизу» (мовляв, як там у вас з ручними косами?), а копію листа надіслав нам. З «Укоопторгметизу» дали вказівку облспоживспілці забезпечити нас косами і копію, спасибі їм, не забули нам надіслати. А от від заступника голови облспоживспілки т. Онуфрійчука ми вже ні копій, ні кіс не дочекалися. Він, напевне, вирішив (і не помилився), що ми, хоч і з трудом, але закінчимо сіножаті старими косами й обійдемося без його «копії».

От, Перче, примусити б цих діячів «копіями» сіно косити, вони б відразу зрозуміли, що й до чого!

Ф. ДМИТРІЄНКО,
голова колгоспу ім. Калініна.

Ємільчинський район,
Житомирської області.

Золотий козел

Чимало написано про золотого осла і про золоте теля. Ми ж вирішили поповнити літературний звіринець ще одним експонатом — золотим козлом. На відміну від звичайного козла, наш не має ні рогів, ні копит, ні бороди, зате ця тварюка доїться!

Піймали його на звалищах і відвалах металургійних підприємств «жучки», які день у день труться біля заводів, щоб з-під стоячого підошву випороти.

— Ти диви, козел! — вигукнув один з них.— Це тобі не перлина, яку в байці знайшов півень. На цьому козлі можна добре заробити!..

«Козлом» звуть захололий під час плавки метал. «Козел» — нещастя для металурга. Але іншої думки про нього «жучки». Вони відразу почали «козла» доїти.

Машиністи екскаваторів «Союзекскавації», працюючи на звалищі Ждановського заводу «Азовсталь», витягають «козлів» та інший металобрухт і продають його заготувачам по сто карбованців за тонну, а ті на заготпунктах одержують за нього ще більше.

Почувши про таку золотоносну жилу, на звалище злетілися «жучки» з усієї Сталінської області. Тут виник справжній «чорний базар». Пішла скажена спекуляція металоломом. І за короткий час екскаваторники поклали у свої кишені понад сто тисяч карбованців, а заготувачі — ще більше...

Заготівельні організації повинні створювати спеціальні бригади робітників для розробки шлакових відвалів і добування брухту. Тоді метал не коштував би ні копійки, а кошти витрачалися б тільки на добування брухту і перевезення. Та навіщо голову морочити?!.. Далеко легше однією рукою виймати гроші з державної кишені, а другою класти їх до власної. І замість добування металолому зайнялися заготувачі скуповуванням промислового металолому у приватних осіб. У містах Сталіно, Макіївці, Єнакієве, Краматорську, Жданові, Костянтинівці сотні штатних і позаштатних «жучків» почали збагачуватися за рахунок держави.

З кожним днем «жучки» ставали нахабнішими й зажерливішими. Вони сказали собі: «Якщо ми звичайного «козла» зробили золотим, то чому б і новий заводський метал не перетворити на брухт і не продати заготувачам?»

На майданчику райспоживспілки в Макіївці у промисловому брухті було виявлено нове, ще неіржаве залізо, арочні кріплення, нові опоки і металеві шахтні стойки. Все це назвали брухтом.

У Жданові на звалищі орудують надзвичайно хитрі агенти по заготівлі брухту. Вони зв'язалися з деякими робітниками залізничного цеху заводу ім. Ілліча. Вночі, коли з заводу вивозять сміття, нечисті на руку люди навалюють у бункери придатний метал, засипають його сміттям і вивозять. А за заводськими воротьми на них уже чатують загребущі заготувачі...

На майданчику «Головвторсировини», щоб шахраям було зручніше, прийом металу організовано... вночі. Так державна організація створює всі умови для крадіжки металу у держави!

Створюється справжнє зачароване коло. Завод купує брухт, завозить на свою територію, потім його потайки вивозять з заводу і продають заготувачам, а заготувачі продають той же брухт заводові. Так одна і та ж деталь може зробити кілька кругів навколо заводу, кожного разу даючи якомусь «жучкові» свіжу копійку.

Та й це ще не все! Чим активніше скуповується крадене, тим швидше перевиконується план заготівлі брухту. А за перевиконання плану виплачуються премії!

Заготовчі організації споживчої кооперації Сталінської області виплатили готівкою всіляким приватним особам за купівлю такого металобрухту близько семи мільйонів карбованців. А організації системи «Укрвторсировина» виплатили приватним особам понад шість мільйонів карбованців. Отже, лише за рік і один квартал було перекачано в кишені металобрухтівських «жучків» тринадцять мільйонів карбованців.

Штатні і позаштатні заготувачі теж не марнують часу, з усієї сили «доять козла». За скупку краденого у держави металу вони одержують справді астрономічні суми готівкою.

Так троє заготувачів Макіївської райспоживспілки одержали протягом минулого року готівкою 489 тисяч карбованців, в тому числі Тимошенко — 208 тисяч, Скляров — 156 тисяч, Бормото — 125 тисяч. Якісь Перекопні, заготувачі-возії Ждановської контори «Облкоопживсировина», втрьох одержали торік за заготівлю чорного металобрухту готівкою 219 тисяч карбованців.

Можна навести чимало прізвищ заготувачів, які урвали стотисячні куші на продажі краденого металу. Щербатий М. В. — 120 тисяч, Конограй А. М. — 109 тисяч, Кузьменко Д. П. — 180 тисяч карбованців. У кожній заготконторі є такі «рекордсмени». Заготувач Слов'янської райспоживспілки Дерев'янко І. М. за вісім місяців одержав готівкою 76 тисяч карбованців. Заготувач Авдіївської райспоживспілки Раков В. В. за сім місяців — 56 тисяч карбованців, Кічеджі Г. Я. за два місяці — 45 тисяч карбованців.

Загалом, чорна, дуже чорна справа виходить з заготівлею чорного металобрухту.

Ще в 1954 році правління Укоопспілки, згідно постанови Ради Міністрів СРСР, наказало: «Заборонити всім штатним і позаштатним заготувачам, збирачам та іншим заготівельним працівникам (включаючи тих, які працюють в лотках) купувати за готівку скрап доменного присаду, сплески, чушки, болванки, нове литво та інші нові вироби».

Дуже правильний наказ.

Але начальник відділу сировини заготуправління Сталінської облспоживспілки Городецький Я. С., заступник керуючого Сталінською облконторою «Укрвторсировина» Швець І. А. і заступник голови Сталінської облпромради Омелянчук І. М., кожний по своїй лінії, викривили загальну лінію заготівель: дозволили скуповувати за готівку скрап, тобто промисловий брухт, в тім числі і злополучних «козлів». І відразу ж відкрилися всі шлюзи для крадіжок, спекуляції, махінацій. Ці діячі своїми директивами натворили багато лиха. Ми не віримо, що вони не пам'ятають постанов уряду. Вони просто «забули» те, з чого вигоди їм нема. Бо ж 95 процентів всього заготовленого брухту — це промисловий брухт. Спробуй від нього відмовитись — дідька лисого одержиш преміальні!

Дуже далеко заїхали на золотих «козлах» донецькі заготувачі брухту!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Мал. С. САМУМА

— Скільки ти виробив трудоднів?
— Разом з дружиною п'ятсот.
— А якщо жінчині відкинути?
— Так немає від чого відкидати...

Ой, наступила та чорна хмара

Жителі Запоріжжя, які мешкають по вулицях Кірова, Анголенка, Артема та ін., скаржаться на кондитерську фабрику, яка з своїх димарів випускає стільки диму та сажі, що дихати не можна. Незважаючи на виступи місцевої преси, димовловлювачів до цього часу не встановлено.

Ой, то не дощик з чорної хмари
Тихо крапотить,
А то превража смердюча сажа
На людей летить.

Іде начальник, іде директор,
Насміхається:
«Ой та чого ж то тим добрим людям
Так смачно чхається?»

Ой, ти, директор, треба б цю штуку
Давно припинить,
Бо візьмуть люди за чуб, за руку
Та й будуть бить! Ой, будуть бить!

Про балачки і кислячки

Від колгоспу «Червона зірка» до Ставненського сепараторного пункту (Великоберезнянський район, Закарпатської області) 8 кілометрів. Але цей пункт не пункт, а горе й нещастя. То сепаратор несправний, то сепараторниця хвора. От і возить наш колгосп двічі на день молоко аж до райцентра за 33 кілометри. Молоко прокисає. Таке возіння обходиться колгоспові дуже дорого. А обласне управління маслозаводів лише обіцяє налагодити роботу сепараторного пункту.

Націдив про це оратор
Три бідони балачок,
А в район на сепаратор
Все ж привозять кислячок...
Цілий день цигика дроги
У район конячка,
І ніхто того не знає,
Чи від довгої дороги,
Чи від довгої балачки
Молочко скисає.

К. ЮР.

Театр Перця

Сватання у споживспілці

Дію ть:

ТХОРЕЦЬКИЙ — у літах, сухорлявий і прудкий.

ЗАЙЦЕВА — середнього віку, вродлива і привітна.

Невеликий кабінет. Над столом — плакат «Перевиконаємо план збирання паїв!». Трохи нижче — табличка «Голова правління райспоживспілки».

ТХОРЕЦЬКИЙ (сидячи в кріслі, безуспішно намагається прикурити). Недотепа ота кур'єрка: принесла сірники і не догадалась їх висушити. Що я бачу?! «Біломор» залито олією! Не дивно, що люди дописують уже другу книгу скарг.

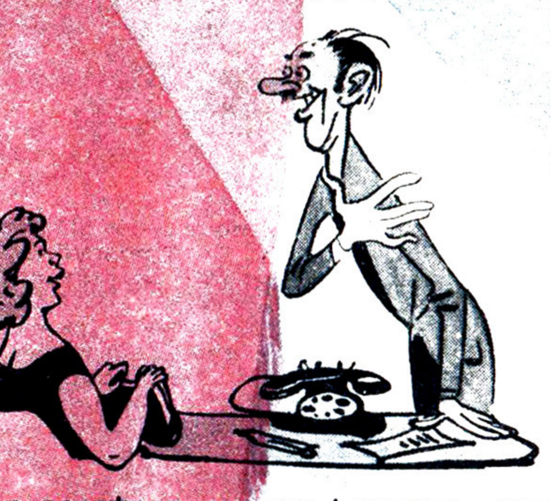

(Виймає з портфеля пляшку і наливає склянку червоного вина. П'є, потім ховає пляшку). Доведеться таки зняти Шулименка. А щоденну «дяку» матиму і від нового завмага. Тільки треба з розумом добирати кадри. (Наспівує).

Якщо влаштуєш кума й свата
В систему відомчу свою,
То буде легше працювати
І забезпечувать сім'ю...

Хм! Легко сказати — «забезпечувать сім'ю». Добре тому, в кого вона одна... І Тамара, і Жанна, і Софа охоче підсунули б мені виконавчі листи. Але паспорт мій чистий, як перше кохання, і судом вони нічого не візьмуть. Та й що їм потрібно, коли вдуматись? Грошова допомога, ясла, школа, лікарня — все для дітей і все за рахунок держави. На таких умовах і я згодився б стати матір'ю-одиначкою... (Встає, ходить, жестикулює). Ех, зустріти б культурну й пікантну вдовичку, років на двадцять молодшу від мене... Ех, мрії-мрії. (Співає).

У сліпучій зимовій пороші
Заблудилася доля моя.
Маю службу, квартиру і гроші,
Де ж ти, люба, жадана сім'я?!

(Чути стук у двері.)

Це, мабуть, Шулименко несе касові лишки... Прошу, Іване Петровичу!

Входить Зайцева.

ЗАЙЦЕВА. Добрий вечір!

ТХОРЕЦЬКИЙ (придивляється, приємно усміхається). Здрастуйте! Ви до мене?

ЗАЙЦЕВА. Вибачте, що потурбувала. Ждала автобуса — і раптом вітер, дощ. На вулиці так безлюдно, і світло погасло. Аж боязко зробилось. (Дивиться на табличку). Якщо я вам перешкодила працювати, то...

ТХОРЕЦЬКИЙ (перебиває). Ну, що ви?! Ні в якому разі! Робочий день давно скінчився. До того ж у вас такі обставини... Сідайте, будь ласка.

ЗАЙЦЕВА. Спасибі.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Ви вже догадуєтесь, куди потрапили? На табличці, правда, нема прізвища господаря: я, розумієте, не з тих, хто сам себе рекламує. Нас нікому познайомити, то дозвольте назватись першому: Тхорецький Едуард Пилипович. До ваших послуг. А як добрі люди величають вас?

ЗАЙЦЕВА. Я Зайцева... Марія Іванівна.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Дуже приємно!.. Ви часом не з Одеси прислані вчителювати?

ЗАЙЦЕВА. Звідтіль-таки, але ж не за тим. Приїздила до подруги. А ви, мабуть, член батьківського комітету?

ТХОРЕЦЬКИЙ. На жаль, не маю дітей, хоча й люблю їх. Міг би бути членом товариства удівців, якби таке існувало.

ЗАЙЦЕВА. Дійсно жаль. А хіба в Копанях нема вибору?

ТХОРЕЦЬКИЙ. Є, але в першу чергу для місцевих. А я живу в Одесі. До речі, Маріє Іванівно: ваше обличчя мені дуже знайоме, та й прізвище нагадує декого. Іван Кузьмич, котрий був директором «Гастронома» біля Успенської церкви, не родич вам?

ЗАЙЦЕВА. Це мій далекий родич.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Чудово! Де ж він зараз?

ЗАЙЦЕВА. На цілині. В Алтайському крайторзі.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Прекрасна людина! Там йому і місце!.. А втім його нікуди не кинь, хоч на Сахалін, хоч у міністерство, він всюди буде на висоті. Мабуть, і чоловік ваш працює в торгівлі?

ЗАЙЦЕВА. Служив на базі, а тепер... (Підходить до вікна і вдивляється у пітьму). Виписаний з домової книги... (Витирає очі).

ТХОРЕЦЬКИЙ. Жаль! Якщо згідно Указу, то не менше, ніж на сім років.

ЗАЙЦЕВА. Ні, на зовсім.

ТХОРЕЦЬКИЙ (співчутливо). Що ж подієш, така вже наша доля. Раптова ревізія, розрив серця — і людини як не було.

ЗАЙЦЕВА. Про це краще думати заздалегідь... Вибачте, я на хвилину. (Виходить).

ТХОРЕЦЬКИЙ. Вертайтеся швидше!.. Ех, скільки-то лиха нашому братові!.. А яка ж гарна оця Маруся! Кращої вже мені й не присниться. І роками підходяща. (Хутко наливає вина, ховає пляшку). Запрошу її в свою систему, а там видно буде. (Причісується, поправляє галстук).

ЗАЙЦЕВА (з порога). Погода ще гірша стала. (Повільно підходить до столу. Сідає).

ТХОРЕЦЬКИЙ (кахикає). Нехай воно собі непогодиться, аби тільки на душі прояснилось. Вам, люба, не треба журитися. З вашими «об'єктивними даними» вдовувати довго не прийдеться.

ЗАЙЦЕВА. Невже я заслуговую компліментів?

ТХОРЕЦЬКИЙ. Більше! Ви варті найкращих почуттів. Повірте моєму серцю. Майбутнє, безперечно, за вами. Але як вам тепер живеться самотній?

ЗАЙЦЕВА. Не розкішно, зате спокійно. Секретарюю в невеличкій конторі.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Невже нема нічого кращого?!

ЗАЙЦЕВА. Хто його зна. У торгівлю без диплома й солідних рекомендацій приткнутися важко. Інколи, правда, допомагають і гроші...

ТХОРЕЦЬКИЙ (перебиває). Цілком логічно! Бажаєш мати «на каструлю», поділися з тим, хто тобі дає заробіток. Не будь егоїстом.

ЗАЙЦЕВА. Бува і так, що потреби великі, а зарплата...

ТХОРЕЦЬКИЙ. О, так ви ж дивитесь у корінь! Як відрадно, що в нас однаковий підхід до насущних питань! Якби нам порозумітись у всьому, то, може б, і серця наші не конали в самоті.

ЗАЙЦЕВА. Ой, що ти? Так швидко?!

ТХОРЕЦЬКИЙ. Не швидко, люба землячко, а своєчасно. Не вік же вам жити спогадами про померлого. Повірте, покійник тільки радітиме там, коли взнає, що я тут унаслідую його найдорожчий скарб!

ЗАЙЦЕВА. Це щось таке, як у пригодницькому романі.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Як у пісні про вас, Марусино! (Наспівує).

Візьми ж моє серце,
Дай мені своє!..

ЗАЙЦЕВА. Фантазія...

ТХОРЕЦЬКИЙ. Ні, я цілком реально і навіть подiловому! Коли хочете, приймайте наш Копанівський раймаг, і разом будемо їздити на роботу. Доки ж вам бідувати в отій конторі?!.

ЗАЙЦЕВА. Ви серйозно? Так у мене ж нема ні комерційної освіти, ні практики.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Розумні люди й без освіти уміють жить на білім світі! Не в дипломі суть. Ось я скінчив флотський вуз, а працюю на суші. Одначе, це не заважає мені замовляти в ресторані «Волна» борщ по-флотськи.

ЗАЙЦЕВА. На борщ, який би він не був, теж треба заробити, а тут вся зарплата піде на дорожні витрати.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Люба Маріє Іванівно! Ви не в курсі. У раймазі чотири продавщиці, і кожна з них «підкидатиме» вам щодня по 25 карбованців з економії і тому подібного.

ЗАЙЦЕВА. Якось аж не віриться, що це наяву: таких умов я ще не чула. Ви, Едуарде Пилиповичу, жартуєте?

ТХОРЕЦЬКИЙ. На подібних умовах співробітничає не одна щаслива пара. Розумієте — пара! Давайте ж і ми не будемо відставати від людей!

ЗАЙЦЕВА. Завдали ви мені думок...

ТХОРЕЦЬКИЙ. Тільки прошу вас не вагатись: я не в такому віці, щоби гратись почуттями. Згоджуйтесь у принципі, а деталі потім. (Підходить до неї). У процесі трудовлаштування ми вивчимо одне одного... І тоді вже сміливо закріпимо наше щастя юридично. Отже, дозвольте на завдаток... (Обіймає, хоче поцілувати).

ЗАЙЦЕВА (злякано пручається, виривається з обіймів і дає йому ляпаса). Ось вам «завдаток»! А вивчати мені вас нема чого. Я вже бачу, що морально ви мерзотник, юридично — злочинець, що за вами давно плаче лава підсудних.

ТХОРЕЦЬКИЙ (ображено). Подумаєш — недоторкана персона! Секретар-друкарка!

ЗАЙЦЕВА (презирливо усміхається). Кооперативний джигуне, ви не вгадали. Подивіться і подумайте: ось моє посвідчення. (Виймає з сумки).

ТХОРЕЦЬКИЙ (читає, розгубився). Ви з редакції обласної газети?! (Заїкається). Невже хтось написав на мене анонімку?!

ЗАЙЦЕВА. Працівники сільмагів повідомили, що ви стягуєте з них хабарі акуратніш, ніж інший скарбник — профспілкові внески.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Так це ж наклеп!

ЗАЙЦЕВА. А те, що ви мені пропонували?

ТХОРЕЦЬКИЙ. Я вам нічого поганого не казав, а навпаки: пройнявся щирим співчуттям до вашої вдовиної долі.

ЗАЙЦЕВА. Спасибі, але ж я не вдова.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Так ви ж самі казали, що ваш супруг служив на базі і що його теє... виписали.

ЗАЙЦЕВА. Він-таки й працював на базі — на ремонтно-механічній. І виписаний з домової книги, бо перевівся у Хабаровський раднаргосп. Незабаром і я переїду туди.

ТХОРЕЦЬКИЙ. Значить, виходить, он воно як... Вибачте, що я не зрозумів цього відразу... (Улесливо). Маріє Іванівно, починайте перевірку і, коли знайдете якісь докази моєї поганої роботи, розфейлетоньте хоч на всю Вкраїну!

ЗАЙЦЕВА. Мене до вас негода загнала. Перевіряти ваші діла я не збиралася. А фейлетон про вас уже пишеться. Ваша «робота» добре відома. Ви пам'ятаєте, за які гроші недавно купували холодильника. Так-от уявіть, що дехто міг знати номера банкнотів раніше, ніж ви їх одержали «на лапу»... Ну, ось уже й гудки автобуса чути, вони припинять нашу випадкову бесіду. Чи, може, й ви поїдете разом зі мною? Вам же пора додому. (Тхорецький падає в крісло). Хочете спочити після женихання? Тоді вибачайте, я поспішаю. Прощавайте. Не згадуйте лихом! (Виходить).

ТХОРЕЦЬКИЙ. Маріє Іванівно, заждіть!.. (Біжить до дверей.) Я ж тільки пожартував! Пожалійте моє бідне і хворе серце! Поїдете потім! (Виходить на авансцену.) Все пропало. Продали за ламаний п'ятак. От що значить брати на роботу малознайомих людей. І як це я не розкусив Шулименка?!. Що ж тепер буде?.. Стоп!... Ідея!.. Порятунок!! Зляжу в дім божевільних, туди не прийдуть з прокуратури. Полікуюсь до свята, а тоді, може, й слідство припинять по амністії. Додому не поїду, нехай «Швидка допомога» забере мене звідси. Або ще краще — з клубу: там, здається, лектор читає про грип. Гризону його за ногу!.. Ким же об'явитись у лікарні? «Лайкою», що літала на супутнику, чи вівчаркою, яка стереже магазин? Простіше, мабуть, болонкою або пінчером, який танцює в цирку (Відкашлюється). Ану, спробую, що легше вийде!!!

(У профіль до глядачів стає накарячки, гарчить, гавкає на різні лади і підстрибцем вибігає за сцену).

Завіса.

Павло ОПАНАСЕНКО.

НУ, НАЧЕ ПРО КИЇВСЬКИХ «ДИНАМІВЦІВ»!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Товаришу суддя! Їхні захисники заважають нам бити по воротах.

Народні усмішки

ЯКИЙ ТОВАР, ТАКА Й ПЛАТА

Увійшов мужик у крамницю та й гука до крамаря:

— А подай лиш мені оту баньку з конфетами!

Той і подав. Мужик понюхав-понюхав та:

— Ні, не такі! Подай оту!

Той переміняє. Мужик знову, понюхавши, не вподобав.

— Подай он аж оту! — знову гукає.

Крамар уже розсердився, але перемінив і третю. Не донюхався й звідсіль нічого мужик, поставив баньку та йде з крамниці. Взяло зло крамаря, що дурно панькався стільки часу, то й кричить на мужика:

— Куди ж ти, а гроші давай!

— За що? — питає мужик.

— А за те, що нюхав! — відказує крамар.

Мужик вернувсь, достав гроші з кишені та й стука об стіл. Постукав, постукав та й сховав. А крамар тоді:

— Нащо ж ти сховав гроші?

— Аякже, — відказує той, — яка купля, така й плата: я понюхав, ти послухав, от і квити!

МАЗУР НА СПОВІДІ

Був собі мазур — так собі простак. Пішов до попа на сповідь та й кається:

— Так, пане ксьондже, назнав я шпачине кубелечко, — хотів, діждавши, як вилупляться шпаченята, повидирати.

— А гріх, чоловіче, гріх: треба бути милосердному і до птиці і до всякої тварі... А скажино, де це ти назнав кубельце?

— А там-то й там!

Другого дня йде мазур, бачить, попові діти несуть шпаченята.

— Де це ви набрали? Хто вам сказав?

— Батько!

— А! — думає, — стривай: і я тебе піддурю!

Приходить:

— Паноченьку! Назнав я дівчину, вродлива така! Чи цілувати можна її?

— О, ні! Побрати шлюб та тоді. А яка це дівчина, де вона живе?

— Е, чорта з два, панотче: це тобі не шпаченята!

ЗА ЩО?

— За що вигнав бог Адама і Єву з раю? — питає в школі учитель учня.

— За те, — каже учень, — що з'їли зелений овоч з дерева, а зеленого овоча не можна їсти, бо живіт болітиме.

В ІОРДАНІЇ

Мал. Л. КАПЛАНА

Число прихильників короля Хусейна все збільшується і збільшується.

●

Мал. Л. БОЙКА.

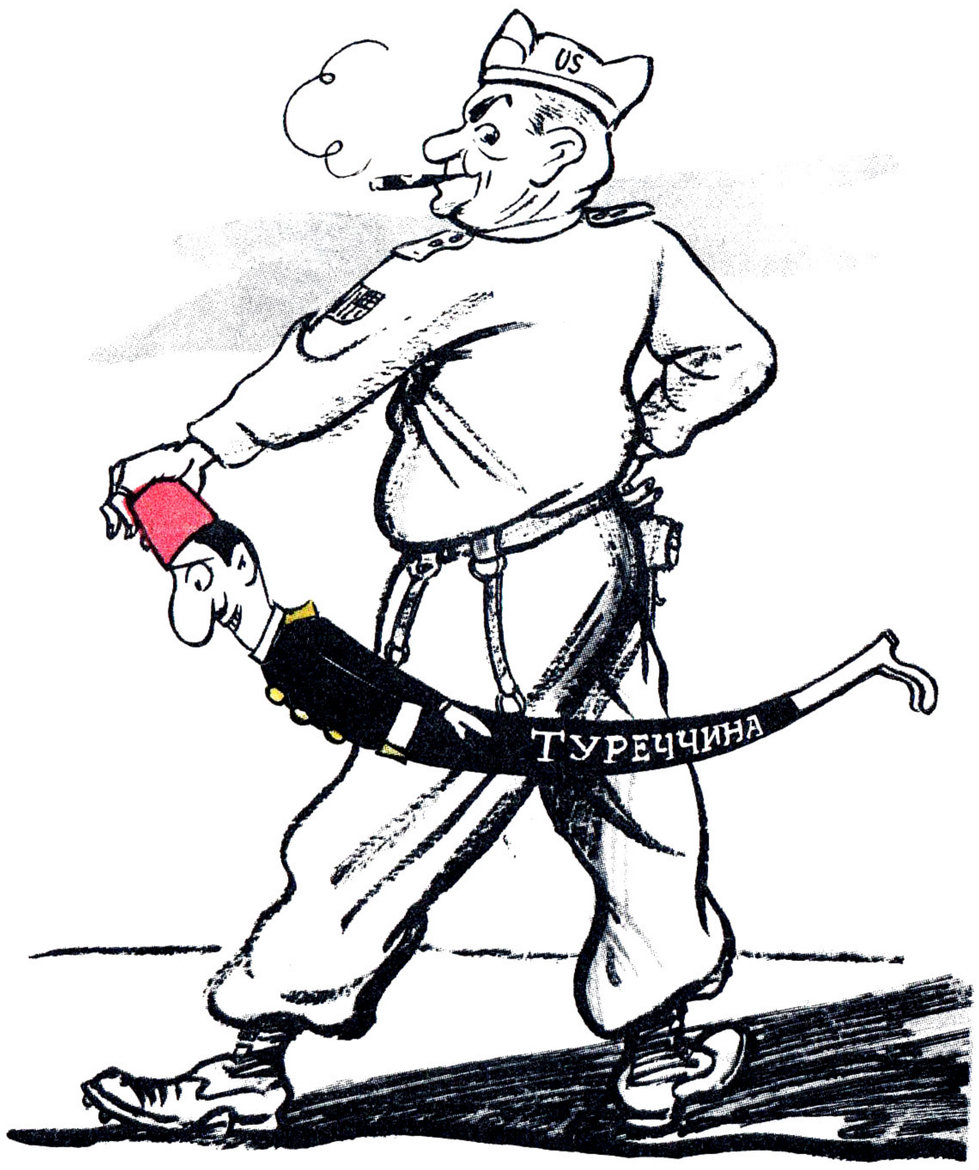

Близькосхідний жандарм та його ятаган.

●

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

КІСІНГЕР РВЕТЬСЯ ДО УРАЛУ

Курт Георг Кісінгер — відома персона в боннській державі. Він член правління християнсько-демократичної спілки і голова фракції цієї партії в бундестазі. Але не в цьому його слава.

У Західній Німеччині Кісінгера знають як людину з найкоротшою пам'яттю. Особливо погано пам'ятає Кісінгер історичні факти і події.

Якось доручили йому зробити доповідь на зборах так званої «Організації католицьких політиків». Бравий боннський діяч так розперезався, що почав закликати «католицьких політиків» негайно вирушити у похід аж до самого Уралу. Ні на метр ближче.

Забув Курт Георг Кісінгер і про Сталінград і про травень 1945 року, і про Нюрнберзький суд, і ще про багато дечого.

Забув, що люди з короткою пам'яттю часом стають коротшими на цілу голову.

ІНТЕНДАНТАМ ДОЛАРИ, А СОЛДАТАМ ЛИСИНИ

Дивні речі відбуваються з американськими солдатами у Південній Кореї. Солдат як солдат, живий, здоровий, не худне, не блідне, а от лисіє... Вилазить волосся в американців та й годі. Солдати, що прибули до держави Лі Син Мана з пишними чубами, стали якимись напівлисими, скоро світитимуть голими черепами.

Вони вже й до лікарів звертались, і диверсію проти війська американського шукали, навіть заарештували декого, та все марно: лисіє хоробре американське військо!

Хтозна, скільки б іще тривала ця таємнича історія, якби не переварилися між собою інтенданти з лісинманівського військового міністерства: хабарів не поділили. Хтось із обділених взяв та й розшифрував таємницю з полисінням американських солдатів.

І з'ясувалося, що американське командування купувало мило для своїх частин у південнокорейського інтендантства. Спритні постачальники вирішили погріти руки на цьому. Вони купували на миловарнях Південної Кореї найгірше мило, яке не миє, а лише псує волосся, і, з відома американських інтендантів, збували його американському військові.

Інтенданти обох сторін заробили на цьому бізнесі 100 тисяч доларів, а американські солдати — лисини.

НЕЗАВИДНА ПЕРШІСТЬ

Американський журнал «Лук» докладає всіх зусиль, щоб довести перевагу американської авіації. Недавно, щоб підкріпити свої докази, «Лук» опублікував на своїх сторінках цікаву статистику.

За останні 5 років, внаслідок повітряних катастроф, у США розбилося 19 тисяч літаків. З американською діловитістю журнал підрахував, що це становить у середньому по 10 літаків на день. Справжній американський розмах!

Але журналові мало було цих цифр і він навів нові докази. Під час повітряних катастроф загинуло шість з половиною тисяч людей, а близько дванадцяти тисяч покалічено.

«Лук» повідомляє, що це найвищі показники у всьому світі. Так би мовити, незаперечна американська першість, рекорд, сенсація!

Що ж, можна заспокоїти редакторів «Луку». Ніхто в світі на таку першість і не претендує.

У Лівані та Іорданії росте обурення народних мас проти англо-американської окупації.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Ви звідки, містер?
— З Лівану.
— А я з Іорданії.

Польський ГУМОР

(«ШПИЛЬКИ» — Варшава)

— Пане кельнер! Щось крізь вікно влетіло мені до супу!
— А-а-а, то штучний американський сателіт.
— Слава богу, що не супутник.

— Ні, прошу пана, вагон фетрових капелюхів украдено в сусідньому селі...

На всяк випадок.

— Але ж і важко!..

— Генріху! Вернись! Там дуже зрадливе місце.

Виставка ШКОДЕТРЕБА

ЕКСПОНАТ ІЗ СТАЖЕМ

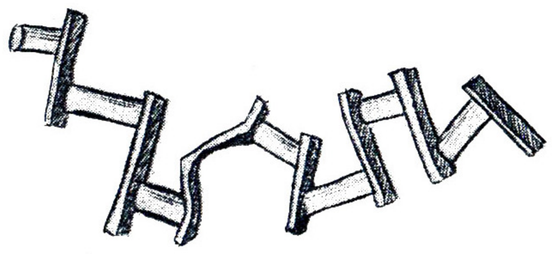

Сьогодні на спеціальному стенді нашої виставки демонструється громіздкий експонат — пилорама, випущена Артемівським ремонтно-механічним заводом. Знаменита вона тим, що востаннє працювала ще в 1956 році. Придбав її тоді колгосп «Україна» (Ярмолинецький район, Хмельницької області). Не поробила пилорама й двох місяців, як обидва корпуси колінчастого вала віддали богові душу. Колгосп до реммехзаводу: «Рятуйте!» Завод колгоспові: «Будь ласка! Гоніть 506 крб. ще й 53 копійки, й ми вам нові корпуси віділлємо».

18 вересня 1956 р. правління переказало заводові гроші. 7 грудня того ж року завод ударив «Україні» телеграму, що деталі відвантажено 30-го (треба думати — листопада!).

Як не тулили ту телеграму до пилорами, вона корпусів колінчастого вала замінити не змогла. А з заводу два роки ні слуху, ні духу. Тому й вирішив колгосп виставити пилораму на нашій виставці.

СПАЛАХНУЛА РЕКЛАМА...

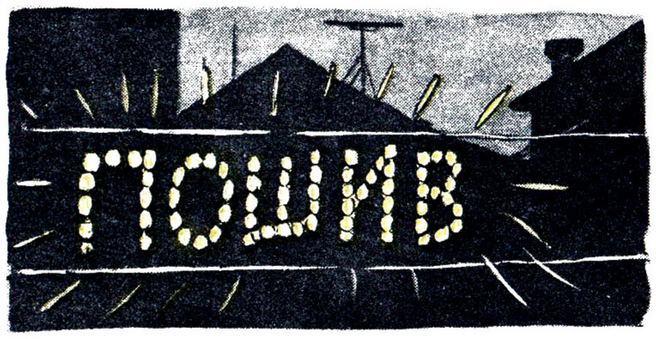

У жовтні 1956 р. на фасаді побутових майстерень Новомосковського міськпромкомбінату (Дніпропетровщина) яскраво спалахнула світлова реклама. Шестеро слів горіло, переливалося усіма барвами. Шестеро слів! Тридцять шість літер! Кожна літера вартістю 345 крб.! Не встигли новомосковці натішитись цією дорогою грою кольорів, як через два дні слова почали гаснути: одно, друге, третє. Дійшло до того, що світловий щит рекламував «пошив побутінвентаря»...

Коли керівники майстерень звернулися до творців реклами, щоб вони засвітили її знову, ті відповіли: «Можемо забезпечити горіння, але з однією умовою: платіть щоквартала по 900 крб. і командировочні нашим майстрам».

Ждали, ждали керівники майстерень, поки буде «забезпечено горіння» реклами, два роки ждали, а потім махнули рукою й подарували рекламу нашій виставці. На ній горить єдине слово: «пошив». Тому читати її тепер можна так:

«Пошив браку і халтури під керівництвом начальника Дніпропетровської контори по благоустрою Смолянинова та головного інженера контори Гінзбурга...»

НА ПРОХАННЯ ДИРЕКЦІЇ

Було колись у старовину недобрих людей женуть: «А зась, мурий, нехрещений! Цеглу їж, а не хліб печений!» Міцна цегла в ті часи була! Недарма її ворогам зичили гризти, щоб зуби поламали. Не те, що тепер. Візьмеш у руки цеглу, що її виробляє Шрамківський цегельний завод на Черкащині, а вона ламається, кришиться, розсипається.

Кому потрібна така цегла? Ми її й на виставку не взяли б, якби директор заводу т. Гречанівський не ублагав.

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

Останнім часом на виставку надійшли такі експонати.

ПЛАЩІ-НАКИДКИ Збоївської шкіргалантерейної фабрики (Львівщина). Дуже гарні плащі, коли висять у крамниці. А купиш, одягнеш, так і розлазяться по деталях. Деталей у плаща не так уже й багато і розлазиться він дуже швидко.

КНОПКИ ДО ОДЯГУ виробництва Чернівецької фабрики славляться тим, що застібаються навічно. Розстібати не рекомендується — можна порвати сорочку (чи блузку). Краще не купуйте їх і не пришивайте, доки фабрика не налагодить виробництва нормальних кнопок.

НАСТАВНИК

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Дядю, він мене дражнить.

— А ти не знаєш, що робити? У вухо його!..

МОГУТНЯ ІНСТРУКЦІЯ

В одному селі, біля птахоферми одного колгоспу оселилася лисичка-сестричка. Вирила собі нору, розставила біля нори таблички з інструкцією «Руйнувати лисячі нори суворо заборонено. За порушення штраф» і почала жити собі та поживати і добра наживати. Великого клопоту це лисиці не завдавало, бо добро те було по сусідству — на колгоспній птахофермі.

Протоптала лисичка-сестричка від своєї нори стежечку до птахоферми і давай учащати до курей у гості.

Учащала-учащала, аж поки птахоферма недорахувала у 1957 р. 468 курей, а за півроку 1958-го — 300.

— Е, діла не буде! — сказали колгоспники.— Ми тебе, лиско, приборкаємо.

Пішли до лисячої нори, аж бачать — суворі таблички. Вернулися колгоспники з порожніми руками.

— Заборонено, — кажуть, — нищити лисячі нори. За порушення великий штраф. Така інструкція.

— Дурна інструкція! — сказало правління.— Лисяча нора де? У лісі чи біля птахоферми? Біля птахоферми! Так одно з двох — або лисиця знищить ферму, або ми лисицю. Давайте виберемо, що краще.

І вибрали колгоспники краще: знищити лисицю. Так і зробили. Нору зруйнували, п'ятеро лисенят забрали і птахоферму врятували.

— Ах, так ви проти інструкції! — вигукнули в обласному відділі сільського господарства. — Штрафу на вас!.. Штрафу!..

І поштрафували колгоспників, які руйнували лисячу нору, по 300 крб. кожного, щоб знали, як рятувати колгоспну птахоферму!

Прочула про те лисичка-сестричка й, кажуть, почала рити нову нору біля тієї ж колгоспної ферми.

Цю бувальщину розповіли нам у селі Березі, в колгоспі ім. Калініна, Глухівського району на Сумщині.

От тільки не сказали, чи скасували вже штраф з колгоспників.

Мабуть, ні. Бо навряд чи дозволить лисичка-сестричка це зробити.

Пошта ПЕРЦЯ

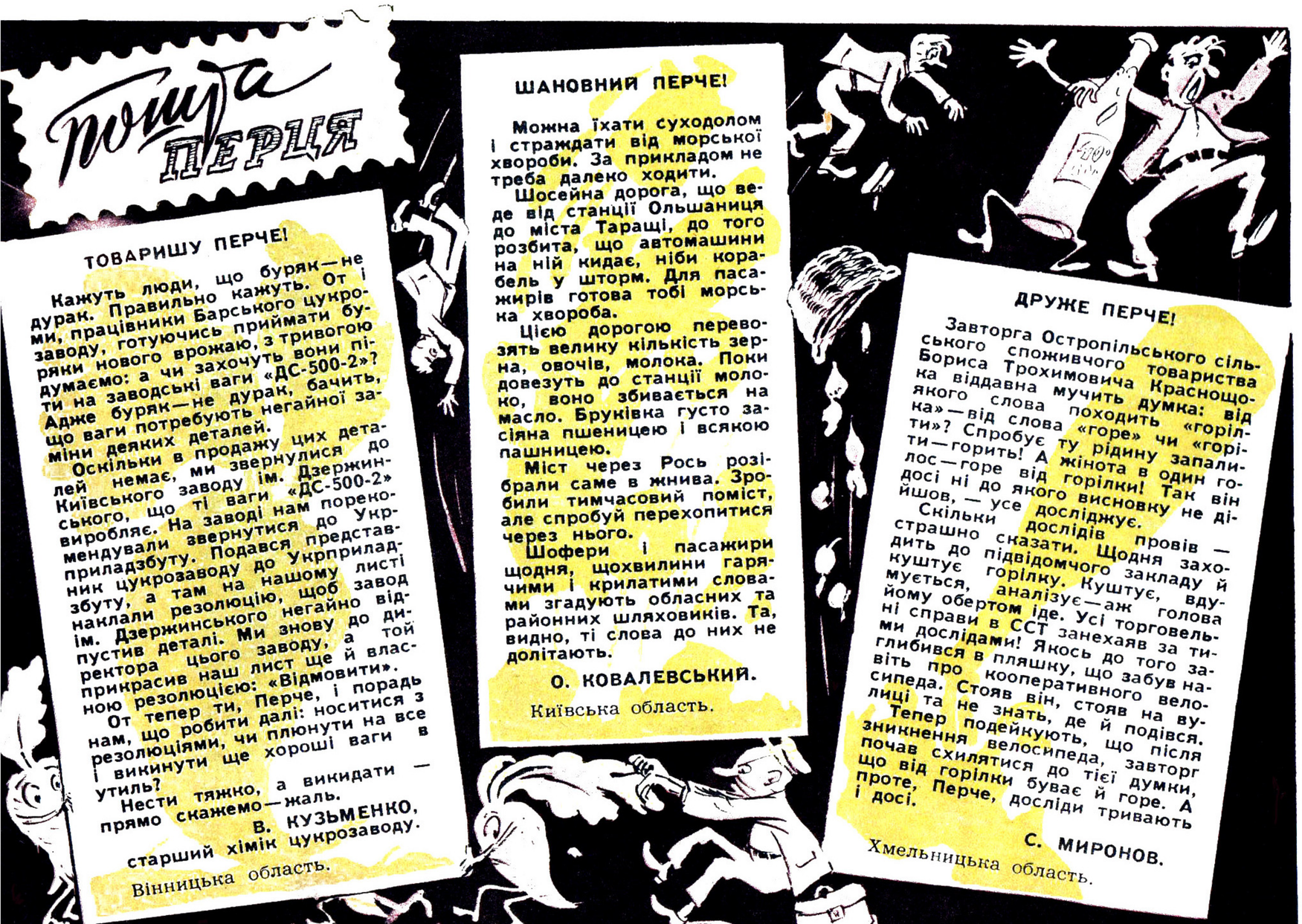

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Кажуть люди, що буряк — не дурак. Правильно кажуть. От і ми, працівники Барського цукрозаводу, готуючись приймати буряки нового врожаю, з тривогою думаємо: а чи захочуть вони піти на заводські ваги «ДС-500-2»? Адже буряк — не дурак, бачить, що ваги потребують негайної заміни деяких деталей.

Оскільки в продажу цих деталей немає, ми звернулися до Київського заводу ім. Дзержинського, що ті ваги «ДС-500-2» виробляє. На заводі нам порекомендували звернутися до Укрприладзбуту. Подався представник цукрозаводу до Укрприладзбуту, а там на нашому листі наклали резолюцію, щоб завод ім. Дзержинського негайно відпустив деталі. Ми знову до директора цього заводу, а той прикрасив наш лист ще й власною резолюцією: «Відмовити».

От тепер ти, Перче, і порадь нам, що робити далі: носитися з резолюціями, чи плюнути на все і викинути ще хороші ваги в утиль?

Нести тяжко, а викидати — прямо скажемо — жаль.

В. КУЗЬМЕНКО,
старший хімік цукрозаводу.

Вінницька область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Можна їхати суходолом і страждати від морської хвороби. За прикладом не треба далеко ходити.

Шосейна дорога, що веде від станції Ольшаниця до міста Тараща, до того розбита, що автомашини на ній кидає, ніби корабель у шторм. Для пасажирів готова тобі морська хвороба.

Цією дорогою перевозять велику кількість зерна, овочів, молока. Поки довезуть до станції молоко, воно збивається на масло. Бруківка густо засіяна пшеницею і всякою пашницею.

Міст через Рось розібрали саме в жнива. Зробили тимчасовий поміст, але спробуй перехопитися через нього.

Шофери і пасажири щодня, щохвилини гарячими і крилатими словами згадують обласних та районних шляховиків. Та, видно, ті слова до них не долітають.

О. КОВАЛЕВСЬКИЙ.

Київська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Завторга Остропільського сільського споживчого товариства Бориса Трохимовича Краснощока віддавна мучить думка: від якого слова походить «горілка» — від слова «горе» чи «горіти»? Спробує ту рідину запалити — горить! А жінота в один голос — горе від горілки! Так він досі ні до якого висновку не дійшов, — усе досліджує.

Скільки дослідів провів — страшно сказати. Щодня заходить до підвідомчого закладу й куштує горілку. Куштує, вдумується, аналізує — аж голова йому обертом іде. Усі торговельні справи в ССТ занехаяв за тими дослідами! Якось до того заглибився в пляшку, що забув навіть про кооперативного велосипеда. Стояв він, стояв на вулиці та не знать, де й подівся.

Тепер подейкують, що після зникнення велосипеда, завторг почав схилятися до тієї думки, що від горілки буває й горе. А проте, Перче, досліди тривають і досі.

С. МИРОНОВ.

Хмельницька область.

ІСТОРІЯ ЗА ІСТОРІЄЮ

Лідія Іванівна Рибачок викладає історію в неповній середній школі села Барашівки, Житомирського району.

І дуже часто з нею дивні історії трапляються.

Оце вона нап'ється і комусь із своїх колег ляпасів надає.

Другого разу, теж назюзюкавшись, сварку в чужій сім'ї здійме.

А як уже нема за що пити, то Рибачок закидає спекулятивний гачок. Шурує вона не лише на базарах Житомирщини, а й Київщини та Вінниччини.

Ще одну здібність Рибачок має — наклепи на чесних людей зводить.

На все здатна ця крутисвітка. А от жодного слова грамотно вона не напише.

— Як же може ота Рибачок дітей наших вчити та виховувати? — запитують колгоспники.

Резонне запитання. Хто ж дасть відповідь на нього?

СІМ'ЯНІВСЬКИЙ МУР

Велике діло наука. Недарма люди кажуть: хто знання має, той мур зламає. Це добре засвоїв голова Сім'янівської сільської Ради, Конотопського району на Сумщині, Сергій Сидорович Горбуля. Він часто повторює:

— Вчення в щасті прикрашає, а в нещасті утішає.

Коли влітку минулого року Сергія Сидоровича обрали головою, він насамперед звернув увагу на місцеву семирічну школу. Особливо сподобався йому один недавно відремонтований будинок.

— Тут я і житиму, — сказав Горбуля і зайняв шкільний будинок, прихопивши ще сарай і комору.

Спроби Конотопського райвиконкому і Сумського облвиконкому виселити з шкільного приміщення закоханого в науку голову досі ні до чого не призвели. Стоїть Горбуля непохитно, як той мур.

— Нікуди я з школи не піду, — каже він, відбиваючи всі атаки районних і обласних керівників.

Добре, коли сім'янівський голова, захопившись наукою, збирається закінчити тільки семирічку. Тоді ще можна сподіватися, що через шість років він звільнить шкільне приміщення. А що буде, коли Горбуля вирішить діяти за прислів'ям: вік живи — вік учись?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що виконком Йовсузької райради не звільняє зайнятого ним шкільного приміщення, говорилося в № 10 журналу в замітці «Дядьки-сидьки».

Заступник голови Луганського облвиконкому т. Алентьєва повідомила редакцію, що з 1958—1959 навчального року райвиконком поверне приміщення школі.

★ У тому ж номері журналу було надруковано фейлетона «Справи курортні», в якому розповідалося про хиби в організації культурного відпочинку на курортах м. Одеси.

Після виступу Перця питання про поліпшення культурного обслуговування курортників обговорювалось на широкій нараді в обкомі КП України та в обласному управлінні культури. Накреслено ряд конкретних заходів до організації культурно-масової роботи на курортах, до забезпечення курортів кваліфікованими концертними бригадами та кінофільмами.

З свого боку Одеський курортторг теж вжив заходів до ліквідації згаданих у фейлетоні хиб.

ПОПРАВКА

У № 11 журналу було передруковано кілька карикатур з київських комсомольських «Вікон сатири». Одна з цих карикатур на Жука Л. П. виявилася застарілою. Жук Л. П. уже служить у лавах Радянської Армії й зарекомендував себе відмінником бойової й політичної підготовки.

МРІЯ САМОГОННИКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

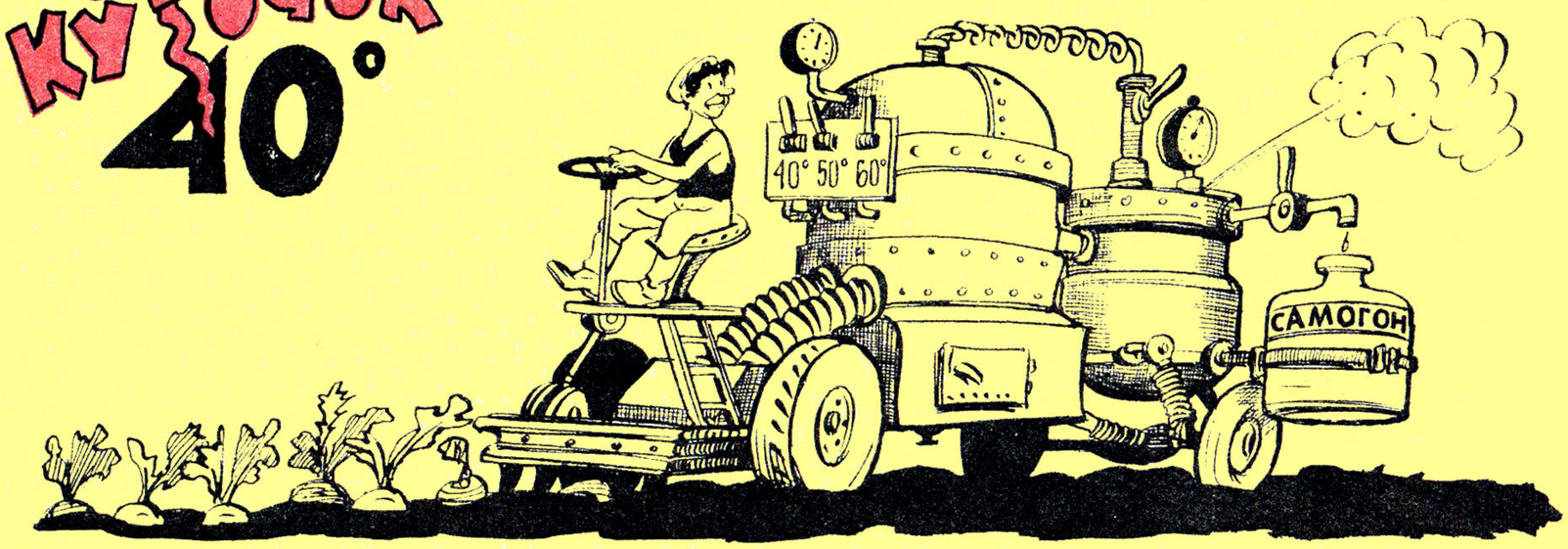

Бурякозбиральний комбайн.

СТАРИЙ ЗНАЙОМИЙ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Здоровенькі були! А ми вже думали, що з вами щось трапилося — три дні у нас не були.

Мал. Л. КАПЛАНА

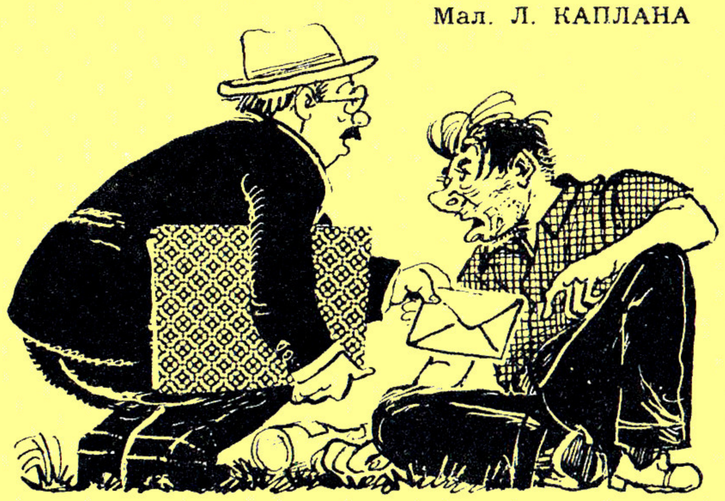

— Скільки можна прогулювати?! Другий тиждень розшукую вас, щоб вручити премію за відмінну роботу...

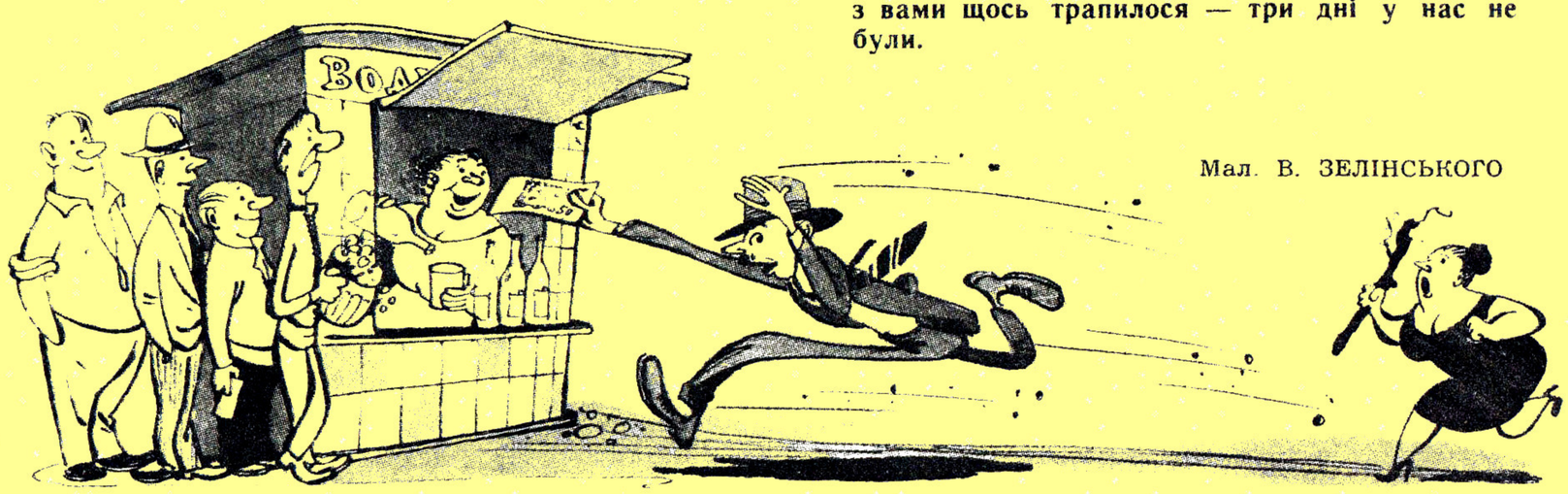

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Дайте півлітра без черги: я дуже поспішаю...

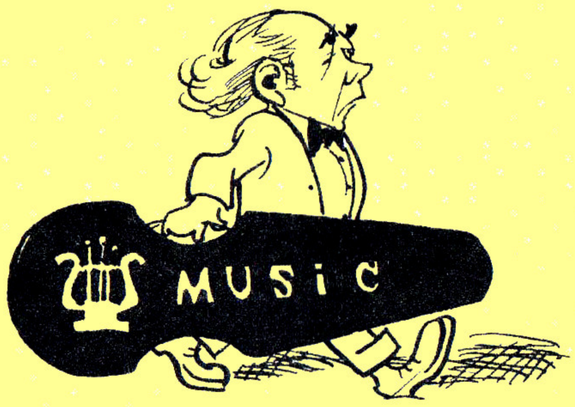

Мал. К. ЗАРУБИ

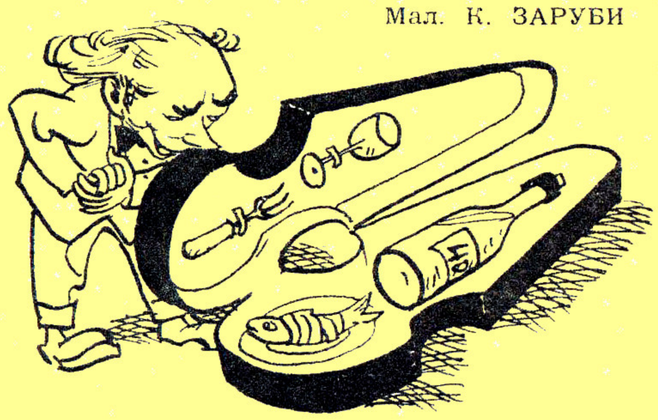

Пісня без слів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (388) (на украинском языке). Підписано до друку 26. VIII. 1958 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 16038. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 59. Зам. 4612. Тираж 200.000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Ще одного короля убито. Тепер уся надія на цього туза.